

KOUZLA NEJSOU JEN ILUZE

BARVA
DRAKŮ

R. A. SALVATORE & ERIKA LEWISOVÁ

FRAGMENT

Barva draků

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

R. A. Salvatore a Erika Lewisová

Barva draků – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

BARVA DRAKŮ

R. A. Salvatore

Erika Lewisová

FRAGMENT

Copyright © 2021 by R. A. Salvatore and Erika Lewis
Translation © Drahomíra Michnová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-253-5803-0
ISBN e-knihy 978-80-253-5817-7 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5818-4 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5816-0 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Věnováno všem, kteří sahají po hvězdách, i když vědí,
že na ně dosáhnout nemůžou.*

R. A. S.

*Věnováno mé dceři Riley a všem takovým jako ona, těm,
kdo boří zdi a překážky, aby udělali tento svět lepším.
Řekněte mi, kde mám být, a já si přinesu kladivo!*

E. L.

STRUČNÉ DĚJINY

Země byla rozdělená zdí, nejen na části, které nesly své jméno, což bylo běžné. Hradby se v té době budovaly většinou ze dřeva, tuhle zeď však postavili z kamene. Oslavovali ji jako div světa, protože se tyčila do výšky dvanácti metrů. Nebylo možné ji prorazit ani přelézt.

Zeď postavili na rozkaz krále Umberta. Kdysi ho považovali za statečného krále, udatného bojovníka, který odrazil hrozivé příšery známé jako draky, aby zachránil svůj lid. Tyto obrovské bestie, dvakrát vyšší než nejvyšší člověk, s drápy ostrými jako dýky a hadími ocasy porostlými smrtonosnými bodci, sužovaly všechny čtyři části země. Bylo třeba nelítostné a tvrdé síly, aby jejich řádění byla učiněna přítrž. Bylo zapotřebí Umberta Dobývatele, bojovníka proslulého svou ctí a chrabrostí.

To se stalo před vystavěním zdi.

Když válka skončila, lid ho korunoval králem a král Umberto nechal vystavět skvostný hrad na nejvyšším kopci, tak vysokém, že ho bylo vidět z každého koutu země. Kolem hradu vyrostlo velké a významné město, kde se usadili královi nejbližší, pak blízcí těch nejbližších a tak dále, až se to v něm lidmi jen hemžilo a nebylo místo pro další. Stavba vysoké zdi následovala hned poté a všichni ve městě si ji chválili, protože jim poskytla dosud nepoznané bezpečí. Zakrátko se však král a ti, kdo ve městě za zdi žili, změnili.

Zapomněli, odkud pocházejí plodiny a potraviny, které jedí, a voda, kterou pijí. Jako by se tu prostě objevily jakýmsi kouzlem nebo rostly z kamene a dláždění, kterého přibývalo víc než vysazených stromů. Přesto jídlo a voda do města stále proudily, stejně jako příze k výrobě oblečení z jemného plátna, kůže potřebná pro vojenskou výstroj, ocel pro výrobu mečů, vlna na příkrývky, protože přepychový hrad v přepychovém městě takové věci potřeboval pro své pohodlí.

Nikdo se neptal, kde se tu ty věci vzaly, protože tu byly vždycky. A byly tu vždycky proto, že šlo o věci kradené – ve jménu daní odváděných králi a jeho opevněnému městu ukradené těm, kteří žili venku za hradbami, ve vnitrozemí, na venkově, dřeli na polích a hluboko v dolech, hlídali stáda skotu a ovcí a nakonec byli o plody své práce nespravedlivě připraveni.

Čím víc na ně obyvatelé opevněného města zapomínali, tím víc o té nespravedlnosti lidé na venkově mluvili. Nemluvili vlastně o ničem jiném, každou hodinu, minutu a vteřinu každého dne.

Zemí se šířil hněv. Na slavné skutky krále Umberta se zapomnělo. Naopak rostla jeho špatná pověst, stal se neblaze proslulým.

V srdcích venkovanů narůstala zloba. Ke změně situace stačila jen malá jiskřička, která by zažehla vzpouru.

1

MAGGIE

„Cítila jsi to, holka?“ Kosti vpletené do Xavierových stříbrných vlasů zachřestily ve větru. Znepokojeně se ohlédl na prázdnou silnici za námi.

Dusot cválajících koní znamenal ve vnitrozemí jen jediné.

Vojáci krále Umberta.

Přijížděli z Královského Hradce bez varování. V halenách z té nejlepší hlazené kůže v odstínu královské červeně, vždycky po zuby ozbrojení a vždycky hladoví. Plenili a drancovali, brali cokoli a všechno jménem královské koruny. Na úrodném jihu to byl dobytek a zemědělské plodiny. Na východě, kde se těžilo, zase ocel, drahé kamení, stříbro a zlato. Na západě stavební dřevo. A všude ženy.

„Cítím to.“

Plácnul naši starou klisnu Dorn, ale ta s vojáky závodit nemohla, ani kdyby netáhla vůz s plachtou.

„Žádná jiná silnice tu není,“ připomněla jsem mu a věděla jsem, co bude následovat.

Xavier se zamračil. „Schovej se až do setmění a pak za mnou přijď do toho vesnického hostince. Jdi zadem. Někteří z téhle pakáže tam možná taky zakotví.“ Aspoň nebyl nervózní.

„Rozumím.“ Věděla jsem, co mám dělat. Tohle se odehrávalo nejméně jednou za měsíc.

Přesvědčila jsem se, že mám svou dýku bezpečně ukrytou v botě.
„Hlavně však, Maggie –“

„Přijď včas. Představení začíná hned po západu slunce. Já vím.“
Cesta se stáčela.

„Copak jsem tě někdy nechala na holičkách?“ Drze jsem se usmála.

„Všechno je jednou poprvé.“ Xavier mě vystrčil z vozu.

Skutálela jsem se z krátkého svahu do mělkého stinného údolí a pelášila se schovat za silný strom, jehož větve vyrůstaly nízko nad zemí a mohla jsem na něj snadno vyšplhat. Výhodou bylo také barevné podzimní listí, které odmítlo ustoupit nadcházející zimě a neopadalo, takže mě dobře krylo. Usadila jsem se, abych měla dobrý výhled. Slyšela jsem, jak si Xavier zpívá. Dělal to proto, aby vojáci šli po jeho stopě.

Xavier byl starý podivín, riskoval kvůli mně. Přitom jsem nebyla žádná jeho příbuzná, nic takového. Malý nalezenec, vlastně ztracenec, který se tenkrát vybatolil z lesa. Ještě jsem neuměla mluvit a netrefila jsem domů.

Xavier vedl cikánský život, cestoval po kraji a předváděl kouzelnické triky. Diváci mu platili drobnými milodary. Neměl důvod ujmout se nějakého mrňouse. Později mi vyprávěl, že mě té noci nakrmil a já se od něj pak už nehnula. Jako toulavý pes. Tak se to stalo. Přilepila jsem se na něj, na toho měkkosrdcatého dobráka, ale nikdy jsem ho nenechala ve štychu. Moje práce byla opravdu jednoduchá. Jakmile jsem byla dost stará, abych zvládla něco podržet a neupustila to na zem, stala jsem se jeho kouzelnickou asistentkou, pomáhala s rekvizitami a vybírala do plechovky vstupné. Dnešní večer byl pro nás důležitý.

Uplynulých šest měsíců jsme z našich skrovných výdělků taktak nakrmili Dorn. Úrodu na jihu zničilo sucho. Jídlo se nedalo sehnat,

a to, co se dalo, bylo drahé. Jedli jsme jen to, co jsme mohli vyhrabat z odpadků, které prohrabal už někdo před námi. Živili jsme se různými bobulemi, potočnicí, rybami a občas nás potkalo nenadálé štěstí v podobě ulovené veverky.

Poslední čtyři hospody, kde jsme vystupovali, téměř zely prázdnotou. Dnes večer by to však mělo být jiné. V noci připluly lodě a kapsy pirátů budou plné. Propijí svou kořist v hostinci U Líné bouře, což je jediná hospoda v té vesnici na západním pobřeží. Ochlastové se ztrískají pod obraz z radosti, že už jsou na souši, a plná břicha je ukolébají ke spánku. Když z nich nevymámím aspoň pár stříbrňáků během představení, bude snadné jim je vyfouknout potom.

Jak jsem očekávala, za pár vteřin koňská kopyta a kola vozu opustila silnici a spřežení přejelo na louku na druhé straně údolí. Kola vozu hrčela. Viděla jsem, že ho táhne dvanáct koní a stála na něm obrovská klec z kovu tmavě oranžové barvy. Teď zastavil na druhé straně údolíčka. Byla jsem moc vysoko na stromě a neviděla, co je uvnitř klece.

Zaslechla jsem kroky, rychle se blížily. Zatajila jsem dech, když si svalnatý hromotluk, jeden z králových vojáků, sundal přilbu a mrštil jí o klec. Po zátylku mu stékala krev. „Useknu tě bestii všechny ty zatracené drápy!“

Tasil meč.

Pod stromem se objevil hubený kluk přibližně mého věku, kulhal, posmrkával, možná fňukal. Obešel vojáka a postavil se mu do cesty. Rozcuchané vlasy měl přilepené k čelu čerstvou krví a oblečení z šedého plátna rozdrásané, jako by ho napadl nějaký zdivočelý pes. „Ne! To neuděláš! Ani na něj nešáhneš, Moldarku!“

Moldark mu namířil špičkou meče na krk a přinutil ho couvnout. „Tak mi v tom zabraň, Perigu! Proč to neuděláš, ty smrkáči?“ Trochu šišlal, zřejmě mu chyběl přední zub.

Zahnal Periga namířeným mečem do trnitého křoví, které rostlo mezi nimi a klecí. Perig bezmocně ječel, ale Moldark ho odhodlaně pronásledoval a oba mi zmizeli z dohledu.

Nadešla příležitost, abych zmizela. Potichoučku jsem slezla ze stromu a ulevilo se mi, když jsem zase stála na pevné zemi. Na silnici nikdo nebyl. Přímo za ní vedla úzká pěšina rovnou do zadní části vesnice. Vojáci tudy nikdy nejezdili, protože po silnici byla cesta kratší.

Ozval se pronikavý výkřik. Vysoký a beznadějný, bylo v něm víc smutku než hněvu. Srdce se mi sevřelo. Nohy ztuhly. Nikdy jsem nic takového neslyšela.

Další výkřik. A další.

Po čtvrtém výkřiku jsem uslyšela i zvuky potyčky. „Nech mě, Perigu!“

Heknutí a výkřik o pomoc mě ubezpečilo, že Perig souboj s Moldarkem prohrává.

O kovovou klec zařinčel hlasitý úder. „Vidíš ten vůz vrchovatě naložený mrtvolami? Má je na svědomí ta mizerná bestie! Malý trest jí neuškodí –“

„Ten drak patří králi!“ protestoval Perig.

Drak? To není možné.

Xavier mi říkal, že všechny draky už dávno vybili nebo pochytali. Kdysi dávno tahle nebezpečná zvířata pustošila zemi. I Xavierova rodina to těžce odnesla. Ty příšery rozdupaly jejich chalupu, když byli všichni doma. Jen jemu se podařilo vyvážnout. Venkované o dracích mluvili jen šeptem, jako by vyslovení toho slova nahlas mělo znovu spustit jejich řádění. Schovala jsem se za strom, nedalo mi to. Nikdy jsem draka neviděla.

Zařval popáté.

Měla bych utéct, vojáci jsou blízko. Ale nemohla jsem odolat pokušení do klece aspoň nakouknout.

Doplazila jsem se ke křoví. Vkleče jsem trochu rozhrnula pichlavé větve. Zahlédla jsem Moldarka, jak bodá kopím mezi mříže.

Drak vydal přidušený výkřik.

„Bolí, co?“ Moldark nebyl jen svalnatý, byl to chlap jako hora. Měl podobaný obličej a mastné černé vlasy. Vrčel na draka jako vzteklý pes a cenil na něj těch pár zubů, které mu zbývaly.

Draka jsem pořádně neviděla, v kleci bylo šero, ale slyšela jsem ho. Narazil do boku klece a málem ji převrátil.

„Moldarku!“ Perig šerموval proti hromotlukovi rukama. „Měj rozum! Jestli se klec převrátí... a drak uteče...“ vykřikoval ustrašeně a pak zmlkl.

„Z fantombronzové klece utéct nemůže, Perigu.“ Moldarkovo kopí řinčelo o mříže.

Další poprvé. Vždycky jsem si myslela, že fantombronz existuje jen v písniích bardů, že si ho vymysleli. V těch dávných příbězích byl fantombronz nejpevnější kov. Úplně nerozbitný. Říkalo se, že se těží v hlubokých dolech pod Královským Hradcem a jeho dobývání i jedovaté výpary při jeho zpracování stály už spoustu lidských životů.

„Přestaň!“ zaječel Perig tak pronikavě, div mi nepraskly bubínky. „Král ti nechá useknout hlavu, jestli se dozví, jak ses choval!“

Moldark namířil kopí Perigovi na srdce. „Jestli o tom před králem jenom cekneš, zabiju tě dřív než on mě. To ti slibuju.“

Perig ucouvl. „Tak ho nech být. Dal jsem mu hodně silný uspávací lektvar. Když do něj přestaneš štourat, začne působit.“

„Moldarku! Perigu!“ zavolal odněkud další voják.

Perig chlácholivě položil Moldarkovi ruku na rameno a prosebně se usmál. „Sir Raleigh volá. Nemůžeme ho nechat čekat.“

„Pracky pryč,“ zavrčel bezzubý, ale okamžitě se otočil a spěchal pryč s Perigem v patách.

Udeřila moje šance. Musela jsem draka vidět. Nemohla jsem se dočkat, až to budu vyprávět Xavierovi. A přinesu mu taky nějaký důkaz. Třeba ta bestie bude tak laskavá, že pustí nějaké pírkó nebo šupinu, utrousí bobek, prostě od ní náhodou získám nějakou nezbytnou věc, kterou Xavier přetvoří v nějaký kouzelný příběh.

Ostražitě jsem se rozhlédla a ujistila se, že je čistý vzduch. Pak jsem proklouzla křovím. Přikrčila jsem se k jednomu velkému kolu a váhavě položila ruku na fantombronz. Kov byl hladký a pevný jako led na zamrzlé řece.

Tvor mručel, jako by na něj začínal působit uspávací lektvar.

Nakoukla jsem přes mříže. V kleci bylo šero a já viděla jen tak daleko, kam až dopadaly paprsky odpoledního slunce. Drak měl lesklou černou kůži, na hřbetě mu zůstaly krvavé šrámy po bodnutích kopím. S každým jeho nádechem se tělo zavlnilo a kůže ve slunci měnila barvu do nečekaných jemných odstínů. Bylo to krásné.

Nade mnou se otevřelo ocelově modré oko.

Ucukla jsem, čekala jsem, že tvor zařve a prozradí mě, ale on místo toho jen tiše zafuněl a zamlaskal. Zvedl hlavu, ale jen nepatrně, protože mu v tom bránil strop. Klec byla malá pro tak obrovské tělo.

Dráp zaškrábal o kovovou podlahu, vklouzl mezi mříže a zachytil se okraje. Drak znovu zafuněl. Tentokrát trochu hlasitěji. Zahýbal drápem, jako by mě k sobě vábil prstem.

Byla to léčka. Kdybych se přiblížila, napíchl by si mě na ten dráp jako na rožeň – další chuťovka. Ale přece jen tu byl, pouhých pár centimetrů ode mě. Sklonil hlavu, takže jsem cítila na krku jeho dech.

Zamrazilo mě z toho.

Z jakési nerozvážnosti jsem zvědavě přejela prsty přes dráp. Byl tvrdý jako kámen a studený jako led. Chtěla jsem ruku odtáhnout, ale jakási neviditelná síla mi ji tlačila dolů. K tomu drápu.

Drak začal příst jako kočka, která se uvelebuje k dlouhému příjemnému spánku – a já měla ruku přilepenou k jeho drápu.

Ne! Zpanikařila jsem a šklubla zápěstím. Ale to se nepohnulo.

Z druhé strany klece jsem slyšela kroky vojáků šustící ve vysoké trávě, podle hovoru jsem poznala, že krmí a napájají koně. Tolik jsem se soustředila na draka, že jsem úplně zapomněla, že stojím na krajičku jámy lvové.

Hlasy se přiblížily. Rozpoznala jsem Perigův. S tím hubeňourem bych si poradila, ale Moldark by byl problém.

Chtěla jsem ruku odtrhnout, ta síla však byla příliš velká. Pak jsem najednou v dlani ucítila rytmický tep.

Drak zakňoural. Píchno mě u srdce. Ten zvuk mi byl tak *povědomý*, jako bychom se spolu už někdy dřív setkali. To přece nebylo možné – nebo ano?

Xavier mě našel bloudit po lese. Mohl tenhle tvor být důvodem, proč jsem neměla žádné příbuzné? To kvůli němu jsem zůstala sama?

V jeho modrém oku vyšlehla bílá. Tečka se zvětšovala, až nabyla tvaru měsíce v úplňku. Nedokázala jsem od ní odtrhnout oči. Šla z toho hrůza, fascinovalo mě to, hypnotizovalo, nejspíš to bylo znamení, že se mě ten drak chystá zabít.

Ne on. Nebyl to on. Byla to *ona*. Cítila jsem to s naprostou jistotou.

Polilo mě horko. Úplněk v *jejím* oku se zvětšoval, až pohltil polovinu modrého pozadí. Předloktí mě pálilo. Kousla jsem se do jazyka, abych nevykřikla.

Prudce jsem si vyhrnula rukáv. Jizvu z dětství jsem měla zarudlou a opuchlou. Tři dlouhá hluboká škrábnutí. Dvě krajní nebyla rovná, stáčela se k tomu prostřednímu. A na konci každého malá tečka jako po píchnutí špendlíkem. Nevěděla jsem, jak jsem k té jizvě přišla. Xavier si myslel, že mě možná v lese poškrábala nějaká divoká kočka.

Ale teď mi to vrtalo hlavou. Způsobil mi ji tento tvor? Poškrábala mě *ona*?

Znovu jsem se pokusila odtrhnout ruku. S každým škubnutím mi paži projela ostrá bolest. Pálila a já pokaždé sykla.

„Co tu děláš?“ zaječel Perig a já se lekla.

Dračice zamručela, otráveně a našťvaně, a vtáhla dráp zpátky do klece. Ruka mi klesla, síla pominula. Vydechla jsem úlevou, ale když jsem se otočila k útěku, můj strach se proměnil v náhlý hluboký pocit ztráty. Z nějakého šíleného, a nejspíš sebevražedného důvodu jsem dračici nechtěla opustit.

Perig po mně divoce chňapnul rukou se třemi prsty, minul však kapuci mého pláště o několik rozhodujících centimetrů. Rozhrnula jsem trnité křoví a chtěla prchnout, s každým pohybem jsem cítila v jizvě nový zášleh palčivé bolesti.

„Zpátky!“ Moldark mi s taseným mečem nadběhl z druhé strany. V zádech jsem ucítila hrot meče dřív, než jsem stačila zmizet. Zvedla jsem ruce. Lapili mě.

„Zpátky! Pomalu...“

Dračice se rozeřvala. Házela hlavou ze strany na stranu, klec se nebezpečně kymácela a hrozilo, že se převrátí.

Moldark udělal chybu, že se ohlédl. Vrhla jsem se do křoví a proběhla jím. Bezzubáč zařval: „Stůj!“

Jako by...

Proletěla jsem lesíkem a přeběhla silnici, za zády jsem slyšela Moldarkovo supění. V běhu jsem přeskočila potok a sbíhala z blátivého kopce. Kopianec tvrdou botou do zad mě však srazil k zemi a upadla jsem do studeného lepkavého bahna.

Moldark mě do něj s chechotem pevně přišlápl. Špičku meče mi přitlačil na rameno, pronikla už látkou pláště. Ještě jeden pohyb

a vnikne mi pod kůži. „Když ti voják krále Umberta řekne stůj, tak stůj, chlapče.“

V kalhotách a starém Xavierově plášti, s vlasy schovanými pod kapucí, jsem opravdu vypadala jako hubený mladík a ne jako sedmnáctiletá holka. Kdybych promluvila, prozradila bych se už prvním slovem, takže jsem ani nepípla.

Teď mi jedním kolénem klekl na záda. Volnou rukou mi otočil hlavu tak, aby mi viděl do obličeje.

Mastné vlasy mu spadly do očí. „Tak co mi na to řekneš?“

Že ti smrdí z huby, jako bys lízal prasečí prdel, pomyslela jsem si, ale mlčela jsem. Když jsem neodpovídala, prudce mi zase hlavu otočil, tiskl mi obličej do bahna, takže jsem nemohla dýchat. Mlátila jsem sebou, ale on mě přitlačil ještě víc.

„Já ti dám...“

Nějak se mi podařilo nahmatat dýku v botě. Moldark zrovna přešlápl a posunul nohu dopředu, aby udržel rovnováhu. Než se nadál, vrazila jsem mu dýku do podrážky a cítila jsem, že její hrot pronikl tuhou kůží.

„Au! Ty zatracenej grázle!“ Upadl na zem, pustil meč a oběma rukama si vytrhl mou zbraň z boty.

Já jsem se snažila vstát, ale ruce a nohy mi klouzaly v mazlavé břěčce. Ucítila jsem na zádech nohu dalšího vojáka, znovu mě přišlápl k zemi. A jeho druhové mě obstoupili, takže na útěk nebylo ani pomyšlení. Ale aspoň jsem mohla dýchat.

„Co je tu za pozdvížení?“ ozvalo se za mnou. „Moldarku, dal jsem ti zvláštní pokyn. Toho draka musíme odvézt do Královského Hradce. Hned. Nemáš čas na... nevím, co se to tu děje.“

Koutkem oka jsem zahlédla, jak Moldark mává mou dýkou.

„Tehle spratek mě bodl do nohy tajně drženou zbraní, princí Jori.“

Měl pravdu, byla to tajně držená zbraň, protože nikdo na venkově nesměl vlastnit zbraně. Jinak bychom se mohli vzbouřit a bránit se proti tomu odpornému královskému vojsku. Byla bych jim to s chutí vmetla do tváře, jenže pak by poznali, že jsem ženská, a nejspíš by mi vyřízli jazyk a poslali mě do nějakého nevěstince. Mlčet bylo každopádně lepší.

Ale co dělal princ tady ve vnitrozemí? Byl jediným dítětem krále Umberta a pravděpodobně i jediným dědicem trůnu, protože král několikrát ovdověl, jeho čtyři manželky zemřely na horečku a jen z jednoho manželství vzešlo dítě. Nikdo z lidí žijících na venkově prince dosud neviděl. Narodil se až poté, co velké město obehnali zdí.

Drak, fantombronz a princ – to všechno vidět v jeden den? Považovala bych to za štěstí, kdybych nezačala ztrácet hlavu.

„Aha,“ přikývl princ. „A pročpak tě bodl?“

„Protože jsem ho přistihl u dračí klece. Když jsem na něj křikl, aby zůstal stát, utekl. Myslel si, že je rychlejší než já.“

Moldark vyprskl smíchy. Několik ostatních se ochotně přidalo. „Shodil jsem ho na zem a přišlápl ho jako mizerného brouka, přesně tak, jak to teď dělá sir Raleigh.“

Botu na mých zádech se pohnula. „A přesto se mu podařilo vytáhnout nůž a bodnout tě přes botu,“ poznamenal sir Raleigh. Mluvil jinak než ostatní: se zpěvavým přízvukem a zároveň rychle, jako by spěchal. S takovým přízvukem jsem se zatím setkala jen jednou, u kluka, který pocházel ze Severu. Tam jsme s Xavierem zatím nebyli.

„Za to si zaslouží poplácat po rameni,“ dodal Raleigh.

Vojáci se rozchechtali.

„Bodl královského vojáka. Podle zákona si zaslouží useknout ruku,“ sykl Moldark.

Rozbušilo se mi srdce. Co by si Xavier počal s jednorukou asistentkou? Pokud bych něco takového vůbec přežila. To mám za to, že jednám tak zbrkle. Mermomocí jsem musela toho draka vidět. Ale i při představě takového trestu jsem své zvědavosti nelitovala. Setkání s dračicí bylo... správné.

Dotyčný sundal nohu z mých zad. Dvě silné ruce mě popadly v podpaží a zvedly mě ze země, lehce jako pírkó. Zároveň mě dvě další tlapy pevně chytily z každé strany za ruce. Hlavu jsem měla sklopenou, ale nevzdávala jsem se, vši silou jsem se snažila vykroutit. Marně.

Sir Raleigh udělal pár kroků a postavil se přede mě. Na rozdíl od červených halen ostatních byl oblečený do kožené výstroje černé barvy. Pod očima měl tmavé kruhy, jako by léta nespál. Zbylé hnědé vlasy mu už značně prošedivěly, na temeni měl pleš. Bradu zakrývaly rozčuchané sněhobílé vousy.

„Moldark má pravdu, pane,“ odpověděl lehkým tónem, jako by dával svolení, aby nabídli dort, a ne usekli ruku. „Zahálka je matkou neřestí. Ten kluk by měl pracovat, ne koukat na něco, na co nemá.“

„Odvezte ho na statek, tam zahálet nebude,“ radil další, jak zpečetit můj osud.

Princ mlčel.

„Král volá po rychlém vykonání spravedlnosti,“ naléhal Raleigh. Podívala jsem se na jeho ruku, kterou sevřel rukojeť meče.

„Opravdu?“ odpověděl princ Jori. Nezdálo se, že je o tom přesvědčen.

Mohla jsem se odvážit doufat, že mě pustí? Xavier vždycky říkal, že jsem ztřeštěná. A hrozně zvědavá. Jen těžko jsem odolávala pokušení podívat se na prince, ale nemohla jsem tolik riskovat.

Tak jsem aspoň hleděla na jeho ruce s neuvěřitelně čistými nehty, zaklesnuté za opasek meče.

„Než mu usekneme ruku, měli bychom ho možná vyslechnout. Zeptat se, co se stalo,“ pronesl. „Co ty na to?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„No tak.“ Vzal mě za bradu, zvedl mi hlavu a teď už jsem se na něj musela podívat. Hnědé oči se dívaly do mých, byl to zkoumavý, ale mírný pohled. Dlouhé světlé vlasy měl stažené dozadu. Na jeho hezkém obličejí jsem nenašla jedinou jizvičku. Byl oblečený v červených kalhotách z hlazené kůže a volném plášti po kolena se stříbrným lemováním. Na něm písmeno *U*, stejně jako měli vojáci na svých halenách. Na opasku měl pochvu s mečem, jehož rukojeť byla zakončena vyleštěnou mosaznou hlavicí s pěti lalůčky. Velmi drahá zbraň.

Naklonil se a pošeptal mi do ucha: „Nemůžu tě hájit, když mi neřekneš, jak to bylo.“

Překvapilo mě to. Místo aby mi poručil, žádal mě. Chyběla mu sebejistota? Báł se vlastních mužů? Nebo šlo o soucit? Málem jsem se té absurdní myšlenke zasmála. Co naplat. Trhla jsem bradou a zavrtěla hlavou.

Ještě notnou chvílí se na mě zkoumavě díval vraštil obočí. Pak rezignovaně vzdychl, což sir Raleigh považoval za znamení, že má přikročit k činu.

„Držte ho pevně, ať se nepohne.“ Sir Raleigh tasil meč a zvedl ho nad hlavu.

Vojáci mi rozpažili ruce, div mi je nevytrhli z ramen.

Moldark si lačně olízl rty.

„Dám jeho pracku sežrat té bestii.“

Dnes ne. Dostala jsem jednoduchý a hloupý nápad. Kopnu ty dva, co mě drží, do kotníku a budu prchat jako o život. Ale nemusela jsem se k tomu odhodlat.

Dračice zařvala. Začala v kleci tak vyvádět, že ten rámus musel být slyšet na sto metrů daleko. Naříkavý výkřik následovala rána, až se zem otřásla. Nebylo pochyb. Klec se převrátila.

„Pomoc!“ zaječel Perig.

Vojáci povolili sevření. Vyškubla jsem se jim, jednoho jsem koplá zezadu do kolena. Spadl dopředu přímo na Moldarka.

Tomu jsem vytrhla svůj nůž z ruky a sekla po druhém vojákově.

Zaklel a pustil mě.

Pak jsem se dala na zběsilý úprk. Pádila jsem mezi stromy a každých pár vteřin jsem se ohlížela, jestli mě pronásledují. Ale nikoho jsem neviděla, aspoň v té chvíli. Určitě měli co dělat s dračicí. Zachránila mě tím, že odvedla jejich pozornost.

V duchu jsem jí děkovala. Slunce se už pomalu klonilo k západu. Do vesnice to bylo ještě hodně daleko. Xavier nebude rád, až mě uvidí takhle zablácenou, a už vůbec ho nepotěší moje zpoždění.

Neustávala jsem v běhu. A celou tu dobu mě jizva nepřestávala svědit. Jako připomínka toho, co jsem nechala za sebou. Už dračicí nikdy nevidím. Odváželi ji do Královského Hradce, kam našinec nesmí vkročit, pokud nemá povolení od samotného krále.

2

GRIFFIN

Griffin nebyl v životě tak nervózní. Popotahoval si límec košile, škrtil ho. Princ Jori však trval na tom, aby si oblékl právě tuhle. Zlehka kráčel krátkou chodbou, o níž se domníval, že vede do králových soukromých komnat. Přihladil si nepoddajné vlasy a přejel si dlaněmi vestu pro případ, že by na ní byly ještě nějaké záhyby.

„Jde jen o jednu večeri. Na přivítanou lorda Egrida ze Severu,“ řekl mu princ, než odjel. „Můj otec si přeje, aby ses jí účastnil právě ty.“

Šlo samozřejmě o velkou čest, protože král o to mohl požádat spoustu jiných rytířů. Urozených rytířů z nejvýznamnějších šlechtických rodin ve městě, které bydlely na Horní Straně. Griffin byl v tomhle ohledu nula, nýmand – kluk z Nemanic, jemuž se podařilo obelstít strážce a proniknout do Královského Hradce stokou, jako krysa. Neměl urozený původ. Žádnou šlechtickou výchovu. Jediné, co uměl, bylo zabíjet draky. Ale nepobryndat si při jídle tu novou košili bylo něco úplně jiného. Teď ze sebe hodlal udělat šaška a vůbec netušil, jak všechno dopadne.

Dvakrát zahrnul za roh, jenže špatně, a zjistil, že se ocitl zase tam, odkud vyšel. Do rozlehlého hradu připomínajícího labyrint se nastěhoval teprve loni a k jeho každodenním zážitkům patřilo, že v něm zabloudil. „Haló?“

Na jeho zavolání nikdo neodpověděl. Tiše zaúpěl, protože nepřítomnost stráží jen potvrzovala fakt, že jde špatně.

„Sire Griffine!“

Ohlédl se a uviděl, že se za ním chodbou žene Bradyn. „Počkejte! Počkejte na mě! Já vás... doprovodím.“ Bradyn se k němu celý udýchaný připojil a lapal po dechu.

Byl to sotva dvanáctiletý kluk, sahal Griffinovi po lokty. To, co mu chybělo na vzrůstu, však bohatě přebývalo na chytrosti. Griffin tuhle vlastnost oceňoval, zejména u dvora. Jestli totiž něco nesnášel, byli to hlupáci. A že jich tu po chodbách hradu krále Umberta chodilo víc než dost!

Na hradě pracovala celá Bradynova rodina. Otec jako vrchní kuchař, bratřenci obsluhovali krále v jeho soukromých komnatách a matka byla zaměstnaná jako ošetřovatelka ve špitálu. Bradynovou náplní práce bylo dělat všechno, co mu otec poručil. Během posledních dvanácti měsíců k tomu přibyla i povinnost sloužit Griffinovi. Kluk dobře znal každý kout v hradu a věděl, kam vedou všechny chodby, i ty tajné, což se Griffinovi velice hodilo, když tu bylo přelidněno.

Griffin ho plácl po zádech. „Zatím ses jako doprovod moc nevyznamenal, Bradyne. Takový šlendrián! Vždyt jsme úplně zabloudili.“

„Kladete svůj ubohý smysl pro orientaci za vinu mně?“

„No jistě. Stejně tak ti budu zazlívát, jestli přijdeme ke králi pozdě.“

„Můžete za to vy. Ne já. Thoma a Dres zase ztropili u brány pěkný poprask.“

Griffin protočil oči. Ti dva byli jeho nejlepší kamarádi, jenže se s nimi během posledního roku skoro neviděl, což mu vyčítali, kdykoli se jim k tomu naskytla příležitost. S oblibou se tu objevovali bez pozvání a v podroušeném stavu a otravovali strážu u brány. „Řekl jsi jim, že večerím u krále?“

„Jo. Dres mrskl svým pitím o bránu.“ Bradyn zavrtěl hlavou, přidal do kroku a vedl Griffina stejnou cestou, kudy šel předtím. „Strážím se to moc nelíbilo. Thoma ho odtáhl včas, jinak by zase dostal výprask a skončil v poutech.“

„Domluvím jim.“

„Ale jděte. Vy máte daleko důležitější starosti. Turnaj začíná už za tři dny!“

„Nepovídej! O tom nic nevím!“ odpověděl Griffin jízlivě.

Bradyn zavrtěl hlavou. Odbočil doleva a prošel jedněmi dveřmi na schodiště. Bral schody po dvou.

„Doufám, že král chápe, že se potřebujete vyspat. Ale jestli ne, můj bratranec Halig ví, jak mu to připomenout. Taky jsem požádal otce, aby vám později přinesli druhou večeři, kdybyste teď neměl chuť k jídlu. Bude tam i lady Esmera se svým otcem. Ví, jak dokáže zkazit člověku apetit.“ Bradyn se znechuceně otrásl.

Griffin se přidušeně zasmál při vzpomínce na loňskou návštěvu Joriho snoubenky, která přijela na turnaj. Griffina nijak nezaujala, ale musel se na princovo naléhání i tehdy společné večeře účastnit a jedl skopové ze stejného tácu jako ona – dnes tomu bude stejně.

Esmeřiny řeči měly na Joriho zvláštní účinek. Princ po její návštěvě odmítl kamkoli jít bez Griffina. Když Griffin porazil v souboji Esmeřina bratra Malcolma, Jori požádal krále Umberta, aby nastěhoval Griffina do hradu, do komnaty nedaleko Joriho. Začal Griffina nazývat „svým ochráncem“.

Po sňatku s Esmerou však už bohužel prince před manželkou neochrání.

„Pokud si vzpomínám, stěžovala si Jorimu, že jí není příjemné dívat se na můj zjizvený obličej. Postarejme se, Bradyne, aby seděla naproti mně, a pak tohle martyrium možná skončí dřív, než začne.“

Bradyn se zasmál a odbočil ze schodiště další chodbou. „Viděl jste mě dnes na cvičišti? Byl jsem tam, připravoval jsem se na úvodní klání.“

„Ne. Promiň. Jsi nervózní? Když jsem se účastnil poprvé, málem jsem se počůral.“

„To není pravda. Vždyť jste hned poprvé vyhrál.“

Bradyn a mnozí další se na Griffina dívali s obdivem jako na hrdinu, a on nikdy neměl pocit, že si to zaslouží. Vždyť bojoval, aby žil, nic víc.

Griffin ho dloubl. „Zvládneš to, jen se nesmíš leknout toho davu.“

„Díky.“ Bradyn se už zase usmíval. „Budu si to pamatovat. Viděl jsem vás na cvičišti. Kolikrát jste zvedl ten sud? Počítal jsem to, ale pak jsem se ztratil.“

„Až mockrát.“ Griffin se zašklebil a zakroužil bolavými rameny.

„Silas říká, že člověk musí být rychlý, když má bojovat s draky. Ale já vás vždycky vidím poctivě posilovat s těžkými kameny. To vás naučil sir Raleigh?“

„Když jsem byl v tvém věku, řekl mi, že porazit draka vyžaduje dvě věci: přesnost a sílu. Moudrá rada, kterou jsem si vzal k srdci. Drž se jí, vyplatí se ti.“ Griffin na něj udělal výpad.

Bradyn se zasmál. „Nikdo nikdy nepřemohl draka tím, že před ním utekl.“

Griffin si poklepal na čelo.

„Zase zvítězíte. Vsadím na to své životní úspory. Celá naše rodina vám fandí.“

Griffin se zamračil. Bradynova rodina nebyla jediná, kdo mu fandil. Každý muž, žena a dítě z Dolního Konce k němu, jak se zdálo, upínali své naděje. Byl jejich zástupcem, jedním z nich. Důkazem, že jejich život má hodnotu a význam, když je každý den drtila noha bohatých a vlivných.

Od té doby, co se Griffin loni stal vítězem turnaje, lidé z Královského Hradce, zejména ti z Dolního Konce, počítali s tím, že svůj skvělý výkon letos zopakuje. Ale jako vítěz byl zároveň ten, koho je třeba porazit. Raleigh mu to připomínal při každém tréninku a věděl, proč to říká. Sám byl držitelem toho titulu už od té doby, co turnaje před více než deseti lety začaly...Loni ho Griffin porazil a byla to tak nečekaná porážka, že vyvolala skandál.

Tenkrát neměl co ztratit.

Obyvatele Horní Strany to popudilo. Čím víc se datum turnaje blížilo, Griffin cítil, jak na něj všichni civí a prohlížejí si ho. Nejenže jeho velkolepou porážku očekávali, oni ji dokonce vyžadovali, aby se obnovila stará rovnováha a pořádek. Muselo se prokázat, že jeho vláda coby vítěze je jen taková legrace. Kvůli neurozeným nemohl prohrát. Kvůli urozeným nemohl vyhrát.

Griffin se dokázal soustředit jen na jeden těžký úkol najednou. Teď zrovna si nejvíc přál, aby zvládl dnešní večer, aniž se beznadějně ztrapní.

Bradyn zamířil k dvoukřídlym dveřím. Griffinovi se nervozitou sevřel žaludek.

„Máš pro mě nějakou radu, Bradyne?“

Bradyn se rychle zamyslel. „Mhm. Neutírejte si pusu rukávem.“

„Doufal jsem, že mi poradíš něco ne tak samozřejmého.“

Stráže Griffina pozdravily kývnutím hlavy a ustoupily, aby mohl vejít.

Griffin otevřel pusu údivem při pohledu na proslulá okna, která poskytovala králi Umbertovi tak úchvatnou vyhlídku. Viděl z nich z ptačí perspektivy všechno a všechny v Královském Hradci a ještě daleko za něj. Za nádvořím hradu se prostírala Horní Strana s velkými domy obklopenými nádherně upravenými zahradami s tráv-

níky jako zelenými plyšovými koberci. Ulice pod ní byly lemované úhlednými řadovými domky a klikatily se celou Střední Stranou až k Dolnímu Konci, zastavěnému nevzhlednými chatrčemi. Griffin v jedné z nich vyrostl.

V krbu plápolal oheň. Malý jídelní stůl byl slavnostně prostřený pro dnešní významnou událost. Uprostřed po celé jeho délce vrhaly svíce víceramenných svícňů světlo na podnosy přetékaající kousky pečeného masa, střídající se s tácy zeleniny. Nechyběl ani chléb, dva bochníky z pěti ležely na stole u královny židle s vysokým opěradlem.

Pro lordovu rodinu byly připravené čtyři židle, pro královu dvě. *Čtyři židle* – to znamenalo, že tu bude celá rodina lorda Egrida. Griffin v duchu zaúpěl. Už jen pouhé pomyslení na to ho zbavilo veškeré chuti k jídlu.

Oheň praskal. V koutě vedle krbu Griffin uviděl stát vysoký úzký kámen. Skoro tak vysoký jako on, ale ne širší než jeho paže. Okraj obelisku zdobily jakési shluky krátkých vodorovných vytesaných znaků. Když k němu o kousek popošel, aby si ho prohlédl, z královny ložnice vyšlo několik šedých chrtů, tiše vrčeli a mířili k němu.

Griffin instinktivně sáhl do boty po dýce, ale neměl ji tam. Na Joriho žádost si ji nevzal, protože do králových komnat nikdo nesměl vstoupit se zbraní. Hodil tedy psům kousek chleba, aby je uklidnil.

„Potvory hloupé! Lehňte!“ Král Umberto se pomalu šinul do jídelny z místnosti za krbem. Psi se po jeho přísném okřiknutí stáhli. Král je mávnutím ruky zahnal do vedlejší místnosti a dveře se za nimi zavřely.

Hned za králem přispěchali Halig a Capp, Bradynovi bratřenci. Sourozenci byli jen o málo starší než Griffin a uplynulé dva roky cestovali s Raleighem po venkově a vybírali daně. Pak povýšili na královny sluhy.

Halig králi Umbertovi nasadil na jeho plešatou baňatou hlavu korunu a vysloužil si za to plácnutí přes ruku. „Netlač tolik!“ Otlé-
mu králi už byla koruna malá, pod jejím okrajem se vyboulily záhyby
stlačené kůže. Capp mu mezitím vpředu zavazoval šňůrky na červe-
né plátěné košili, která svými rozměry spíš připomínala volné šaty
zahalující jeho břichatou postavu.

Ten kdysi statný a silný král, který velel skvělé početné armádě,
zarazil řádění draků, zachránil svou zemi před zpustošením a svůj lid
před jistou smrtí, od té doby, co se život v zemi zklidnil, neuvěřitelně
ztloustl.

„Pane, co je v tom kameni vyryto?“ zeptal se Griffin.

„Pozoruhodné, že?“

Pozoruhodným by to Griffin zrovna nenazval. Vlastně to vypadalo
dost *nepozoruhodně*. Takové neumělé umění... jestli to vůbec bylo
umění.

„Víš, co tam stojí psáno?“ zeptal se král a posunul si korunu.

„Cože? To je písmo?“

Král Umbert se zasmál. „Ano. Ale já ho neznám.“ Zatvářil se zkla-
maně. Podíval se přimhouřeným pohledem na Haliga, pak na ten
kámen. Halig přes obelisk přehodil hedvábnou červenou plachtu.
„To stačí. Pojdte sem.“

Griffin k němu došel a uklonil se.

„Sire Griffine, oblékl jste si čistou košili,“ poznamenal král a pochvalně se usmál. „A vidím, že v mé královské barvě.“

„To je zásluha vašeho syna, Vaše veličenstvo. Marný pokus udělat
ze mě pro dnešní večer svého vhodného zástupce.“ Griffin se opět
uklonil.

„Uděláte skvělý dojem jako vždy, mladý muži. Princ Jori ve vás
našel věrného přítele. Vězte, že jsem si toho všiml.“

Pohlédl na víno a kývl bradou. Halig tomu tajemnému gestu rozuměl. Naplnil dva poháry, jeden podal králi a druhý Griffinovi. Pak se zase postavil do zšeřelého kouta vedle krbu.

Král oběma dlaněmi objal pohár. „Jori vás bude v nadcházejících týdnech potřebovat po svém boku, sire Griffine, a já také.“

„Proto jste si se mnou přál mluvit před příchodem lorda Egrida?“

Král Umberto přikývl a zakroužil vínem, ani kapka nevyšpláchla. „Zatímco tu mluvíme, vlci se vkrádají do našeho domu a *on* žízni po krvi.“

Vlci. Lord Egrid a jeho rodina. Důvod k plánovanému sňatku chudáka Joriho. Princ to svému příteli vysvětlil při předchozí návštěvě své nastávající. Starý lord vládl Severu, a ten byl posledním územím, které nespadlo pod pravomoc krále. Měl početné vojsko a o drsném terénu toho kraje se říkalo, že ho nelze jen tak dobýt, pokud dokonale neznáte tamější pohoří, vřesoviště, močály, slatiny a hluboké lesy. O počasí nemluvě. Po narození prince Joriho začal král uvažovat, že to území raději získá synovým sňatkem než válkou.

Pokud král Umberto viděl něco, co by ohrožovalo Joriho trůn, nebyl to Egrid. Starochovi to už moc nemyslelo, nedokázal vládnout ani svému lidu, natož aby se pokoušel ovládnout zbytek území. Jeho mladšímu synu Cornwalllovi bylo sotva patnáct, takže hoch se zatím nemohl projevit na kolbištích ani na bitevních polích. Ale nejstarší syn Malcolm byl Griffinův nejsilnější soupeř v loňském turnaji. Ten si už *prošel* tvrdými zkouškami – v bojích na cizím území i v soubojích. Byl zvyklý vítězit. Jedinou výjimku představoval souboj s Griffinem.

„Tím nebezpečným *vlkem* jistě myslíte Malcolma,“ poznamenal Griffin.

„Jste mimořádně bystrý, sire Griffine.“ Král Umberto zvedl pohár a konečně se napil. Griffin si řádně lokl, doufal, že mu víno pomůže uklidnit nervy, ale místo toho se mu srdce rozbušilo ještě víc.

Král si otřel bradu rukávem. „Ano. Mám obavy, že i když se jeho sestra Esmera provdá za Joriho, Malcolm se nespokojí s pouhým titulem rytíře. A jsou tu ještě další Egridovy děti...“

„Její sestra, lady Sybil, je dost milá. Předpokládám, že přijede s Esmerou a bude bydlet tady na hradě?“ Griffin si znovu nalil.

„Mmm,“ zabručel král. „Možná by dokonce byla dobrou manželkou pro vás.“

Griffin se div nezadusil douškem vína. Vyprskl ho na podlahu. Králův smích naplnil jídelnu. Poplácal Griffina po rameni. „Manželství není tak špatné, sire Griffine. A přiznenit se do královské rodiny...“

„To mi lichoť, pane. Opravdu.“ Jeho slova krále uklidnila. Ne však Griffinův stažený žaludek. Poslední, co si přál, bylo *oženit se*. „Je tu také ten mladší bratr, Cornwall,“ rychle změnil téma. „Loni vyhrál zahajovací bitku.“

„Ano. Ale je to blbec.“

„Co přesně byste chtěl, abych udělal, pane? Něco konkrétního nebo –“

„Informátoři mi řekli, že atentátníci ze Severu už vstoupili do města. Malcolm má v plánu mě zabít a zahrát si o trůn.“

Griffin si vzpomněl, čím si získal královo uznání. Zachránil Joriho právě před takovým úkladným vrahem. Polkl, ale na jazyku cítil přetrvávající hořkou chuť hněvu. Loňského roku se pro něj král a Jori stali něco jako rodina. „Neměl by tu být sir Raleigh?“

„Ne. Tak nějak změkl. Už se nehodí k tomu, aby velel mé armádě. Teď je na svém místě tam, kde je. Vybírá na venkově daně. A upřím-

ně řečeno nevím, jestli mi vůbec odpustil, že jsem si loni vybral jako vítěze vás.“ Král Umberto si namočil prst do sklenice a pak ho zvedl k ústům.

Trmácet se po silnicích a vybírat daně připadalo Griffinovi mnohem horší než smrt na kolbišti. Raleigh ho naučil všechno o boji a o dracích. Když teď slyšel, že ho král kvůli němu takhle odsunul, cítil se provinile. „Ano, pane.“

„Vás to štve.“

„Ne,“ zalhal Griffin, protože souhlas by byl považován za slabost.

„Jde jen o to, že budu poprvé obhajovat svůj titul. Je to teď něco úplně jiného, než jít do toho poprvé.“ Byl to zvláštní pocit, že s ním král mluví tak, jak by s ním mluvil Jori nebo sir Raleigh. S těmi dvěma Umberto mluvil o ožehavých věcech a netajil se svými obavami, protože právě jim jediným naprosto důvěřoval.

Král přikývl. „Je to teď jiné. Musíte o to teď víc usilovat. Sire Griffine, vždycky je tu někdo, kdo vám chce sebrat váš titul. Je to jako být králem. Když vládnete, vždycky někdo prahne po vaší koruně, někdo, kdo je přesvědčený, že to umí lépe.“

„Co pro vás můžu udělat, pane? Myslím ohledně těch Seveřanů?“

Král ho poplácal po rozbolavělém rameni, pak na něm spočinul těžkou dlaní.

„Mějte oči a uši otevřené. Jakmile uvidíte nebo uslyšíte od někoho z nich nějaké známky zrady, chci o tom vědět.“

„Ano, pane.“

Král Umberto sundal ruku z Griffinova ramene a pozvedl sklenici. „Musíte tenhle turnaj vyhrát, Griffine. Nesmíte udělat chybu. Malcolm vás nesmí v ničem předčit. Rozumíte?“

Griffin přikývl a král to ještě jednou zopakoval. „Ano, pane. Rozumím.“

„Opravdu?“ Král prudce postavil pohár na stůl, víno vyšplácho na bílý plátěný ubrousek a zbarvilo ho doruda. Kývl na Cappa, ten přispěchal z šerého kouta a nalil mu novou sklenici. Griffin se lekl; už málem zapomněl, že Capp, Halig a Bradyn jsou pořád tady.

„Jste mi oddaný, sire Griffine?“

„Samozřejmě, pane. Poskytl jsem vám důvod o tom pochybovat?“

„Ne. A nechci, aby se někdy nějaký takový důvod vyskytl, takže žádám...“

Král se na Griffina upřeně zadíval přimhouřeným pohledem. „Přísahaňte. Přísahaňte na svůj život, že budete mým věrným služebníkem.“

Griffinovi se rozbušilo srdce. Král Umberto toho pro něj tolik udělal. Neměl důvod se té přísahy obávat. Bylo mu to jasné už tehdy, když ho povýšili do rytířského stavu, ale dnešní králova žádost byla jiná. Závažnější. Znamenala víc, než na co byl připraven, přesto králi vyhověl. „Přísahám na svůj život.“ Jakmile ten slib vyslovil, měl vtíravý pocit, že udělal největší chybu svého života.

„Dobrá.“ Král Umberto se na něj s očividnou úlevou usmál. „Dobře. To je dobře.“

Přede dveřmi se ozvaly těžké kroky stráží, ohlašovaly příchod lorda Egrida a jeho rodiny. Bradyn pomohl starci o berlích, který vešel do jídelny jako první. V boji s draky utrpěl zlomeniny stehenních kostí, bylo to tenkrát, když se draci prohnali Severem. Zlomené kosti mu řádně nenapravili, nohy měl od té doby trvale zkrivené. Šedé vlasy si dnes napomádal takovým množstvím rozmarýnového oleje, že voněl jako pečené kuře. Hnědá halena a kalhoty na jeho hubené postavě nápadně plandaly a prozrazovaly, že se pod oblečením skrývá vetvý stařík. Smrt už po něm natahovala ruce, možná ho ani nenechá přežít nadcházející dlouhou zimu.

Za otcem vešel Malcolm. Mladík o něco málo starší a podsaditější než Griffin byl oblečený celý v černém, jen zrzavé vlasy mu zářily. Součástí jeho oděvu byla modrozelená kostkovaná šerpa – barvy Severu.

Král lorda zdvořile přivítal.

Griffin podal Malcolmovi ruku. „Vítejte zase v Královském Hradci.“

Malcolm udiveně zvedl obočí, ale ruku přijal. „Kde je princátko?“

„Princ Jori je se sirem Raleighem ve vnitrozemí,“ vysvětlil Griffin.

Vstoupila lady Esmera, vznešeným krokem došla ke králi a udělala velké pukrle. „Vaše veličenstvo.“

Dlouhé blond vlasy měla stočené do lokýnek a na hlavě korunu z bílé krajky posázenou rudými drahokamy, jako by už byla královnou.

„To je od prince Joriho nezdvořilé, že tu není, aby mě přijal,“ poznamenala nadurděně k otci.

„Je tu sir Griffin, ten nás přivítá,“ ozvala se lady Sibyl. Vešla do místnosti s milým úsměvem na tváři. Také se králi poklonila a pak natáhla ručku ke Griffinovi, aby ji políbil, což učinil. Krátce a zlehka, doufal, že to udělal správně.

„To je chabá náhrada,“ ušklíbla se Esmera. Král Umberto se posadil a pokynul ostatním, aby se také usadili. Griffin odsunul židli pro Sibyl naproti té své a lady se půvabně posadila. Capp gestem naznačil Esměře, aby usedla vedle Griffina, ta však rázně vytáhla od stolu židli vedle Sybil a vklouzla na ni. Griffin to považoval za znamení, že mu dnes štěstí přeje. Usmál se při pomyslení, že se Esmera bude muset po celou dobu večere dívat na jeho zjizvenou tvář.

Esmera byla pravým opakem Sybil. Ruce si způsobně složila do klína. Seděla vzpřímeně jako svíčka. Blond vlasy úhledně spustila přes rameno. Byla ztělesněním klidu.

Sybil si oblékla také purpurové šaty jako její sestra, ale bez ozdob. Zrzavé vlasy měla spletené do volného, nedbalého copu, který působil dojmem, že si ho upletla ve spěchu až cestou na večeři. Ruce se zaťatými pěstmi položila na stůl vedle svého talíře, jako by se chtěla s jídlem poprat – nebo se poprat o něj.

Pohledem oříškově hnědých očí spočinula na Griffinově tváři déle, než bylo nutné, a Griffin v duchu znervózněl, jestli nemá ústa potřísněná červeným vínem. Neodvažoval se však olíznout si rty, bylo by to neslušné. Možná skoro oplzlé, že? Měl před sebou velice dlouhý večer. Otřel si ústa ubrouskem – jen tak pro případ.

Sybil unaveně vzdychla a pozvedla svůj pohár ke rtům. „Ráda vás vidím, sire Griffine.“

„Já také, lady Sybil. Určitě za sebou máte dlouhou a namáhavou cestu.“

„Pořádně mi vyhládlo. Ale asi musíme počkat na krále, že?“

Rychle pohlédla na Umberta a na otce. Oba byli zabraní do živého, ale zřejmě humorného rozhovoru, protože se usmívali a chvílemi i zasmáli.

„Z cesty!“ ozvalo se ode dveří. Cornwall se snažil vstoupit, ale stráž ho přede dveřmi zastavily. Ten hlupák byl opásaný dvěma meči.

„Do králových komnat je zakázáno vstupovat se zbraní,“ poučil ho jeden ze strážců. „Budete si je muset odnést zpátky do své komnaty.“

„Ani mě nenapadne.“ Mladík se snažil prodrat dovnitř, ale strážce ho odstrčily.

„Cornwalle, okamžitě jim odevzdej svůj opasek!“ křikl na něj Egrid.

Cornwall neochotně uposlechl, odepínal si opasek a hnědá kštica mu poskakovala s každou nadávkou, kterou přitom strážce častoval. „Radím vám, abych svůj meč našel ve své komnatě, až se vrátím, nebo –“

„Nebo co?“ zavrčel král Umberto.

„Tak dost, Cornwalle. Pojď sem a omluv se,“ štkl na něj Egrid.

Cornwall s brbláním vešel a zastavil se před králem. „Omluvit se? Za co? Královy strážce mě obtěžovaly.“ Mladík v lesklé kožené haleně hnědé barvy, přepásané zelenomodrou šerpou, jakou měl i jeho bratr, stál před králem s rukama za zády, aby dal vyniknout svému rozhořčení. Žádná poklona, dokonce ani lehký úklon hlavy. Griffinovi neuniklo, že to král považoval za urážku; výraz jeho obličej je to jasně naznačoval.

„Za to, že se chováš jako idiot a přinesl jsi zbraně do králových soukromých komnat,“ vysvětlil mu lord Egrid, jako by mluvil s batoletem.

„Může se omluvit za to, že přinesl zbraň, Egride, ale nebudeme po něm chtít, aby se omluvil za to, jaký ve své přirozenosti je.“ Král Umberto se uchechtl.

Malcolm obrátil oči v sloup a zavrtěl hlavou, neřekl však nic. Postavil svůj pohár vedle Griffinnova a posadil se na židli mezi něj a Egrida.

Cornwall se zatvářil velice nasupeně.

„No tak, pojď sem, Cornwalle,“ zavolala Sybil a poklepala dlaní na židli vedle sebe.

Cornwall místo toho zamířil k Esmeře a usadil se vedle ní. Neopřestával se tvářit uraženě a po celou dobu nekonečné večere jí něco šeptal do ucha.

Rozhovor vedli jen ti dva starci, takže každé důkladnější žvýknutí, namáhavé polknutí a zaskřípění příboru bylo víc než dobře slyšet a každý Griffinův prohrěšek proti vybraným způsobům stolování byl nápadnější. Nebýt toho, že měl po náročném tréninku hlad jako vlk, asi by mu bylo příliš trapné spořádat celý tác masa sám.